

หนีตายไปมีชีวิตใหม่ที่วัดอัมพวัน

กุศล อัครชลาหันธ์

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๑

พระราชสุทธินายกมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11002

เกือบสามสิบปีมาแล้ว หมอคุณได้ทำนายผมไว้ว่า พออายุกลางคนผมจะต้องตาย ถ้าไม่ตายก็ต้องเจ็บหนัก ตอนนั้นผมยังอยู่ในวัยรุ่น ไม่ได้คิดอะไรมาก ยังไม่รู้จักความหมายของคำว่า “เวรกรรม”

๕-๖ ปีมานี้ มีเหตุการณ์บางอย่างทำให้ผมต้องหันมาสนใจเรื่องของธรรมะ ผมเริ่มหัดสวดมนต์ และนั่งสมาธิ โดยการอ่านจากหนังสือธรรมะที่วางขายตามท้องตลาดทั่วไป ผมเริ่มเชื่อเรื่องเวรกรรม เริ่มปฏิบัติอย่างจริงจัง เรื่องการพูดคุยก็หันมาพูดคุยแต่เรื่องธรรมะ จนสังครอบข้างตัวผมมองผมเหมือนเป็นตัวตลก บ้างก็ว่าผมเพี้ยน

๓-๔ ปีที่ผ่านมา ผมมักจะคิด (บางทีก็มีอะไรดลใจให้คิด) อยู่เสมอว่า ผมกำลังจะถึงคราวตาย จิตใจมักเศร้าหมอง หดหู่ มีความทุกข์อยู่ตลอดเวลา และก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ผมใกล้ตาย เกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้งดังนี้

๑. คนขับรถกระบะพุ่งเข้าชนรั้วบ้านผมจนพัง และพุ่งเลยเข้ามายังห้องรับแขกตรงที่ผมและภรรยา นั่งดูโทรทัศน์กันอยู่ เสียงดังสนั่น หน้ารถชนติดผนังบ้านด้านนอก ส่วนผมและภรรยา นั่งติดด้านผนังด้านใน ห่างกันแค่ ๑๐ เซนติเมตรเท่านั้น ผมและภรรยา รอดตาย เพราะคานบ้านอยู่สูง ผมมักพูดกับภรรยาเสมอว่า “เขาคงมาตาทางแล้ว”
๒. เช้าวันหนึ่งผมตื่นขึ้นมา จิตใจหดหู่ มีความรู้สึกเหมือนว่า วันนี้คงต้องเป็นวันตายของเรา ผมจึงเล่าให้ภรรยาผมฟัง เขาก็แนะนำผมว่า วันนี้ให้เข้าวัดทำบุญเสีย ผมและภรรยา จึงไปที่วัดแห่งหนึ่ง เข้าไปไหว้พระทำบุญ ขากลับก็พบเหตุการณ์ประหลาด พอขับรถพ้นจากประตูวัด ปรากฏว่ามีนกนอนตายขวางอยู่กลางถนน ลักษณะผิดปกติ คือ ขาชี้ฟ้าเป็นแนวตั้ง ซึ่งปกติแล้วหลังนกมีลักษณะโค้งมน การตายจึงต้องเป็นไปในลักษณะนอนตะแคงหรือเฉียง ในตอนนั้นผมเลยสวดมนต์ และตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้าพบเหตุผิดปกติครบ ๓ อย่างเมื่อใด แสดงว่าจะต้องมีอันตรายเกิดขึ้น จากนั้นผมขับรถต่อไปได้อีกประมาณ ๕๐๐ เมตร ก็พบตัวเงินตัวทอง (ตัวเหี้ย) โผล่ออกมาจากข้างทางเดินเพื่อข้าม

ถนน แล้วหยุดขวางกลางถนน ห่างจากรถผมประมาณ ๑๐ เมตร ผมหยุดรถ แล้วบีบแตรไล่ก็ไม่ไป ซึ่งมันผิดธรรมชาติของสัตว์ชนิดนี้ที่ตกใจง่าย ผมต้องหยุด สวดมนต์แผ่เมตตาให้เขา เขาจึงยอมคลานออกไป จากนั้นขับรถต่อไปอีก ประมาณ ๑ กม. ก็มีงูตัวยาวเพื่อยเลื้อยออกมาจากข้างทาง เลื้อยมาขวางถนน แล้วก็หยุดนิ่งอีก ผมบีบแตรไล่ก็ไม่ไปอีก เป็นเรื่องผิดธรรมชาติอีก ผมจึงต้อง สวดมนต์แผ่เมตตาให้เขาอีก เขาจึงยอมเลื้อยออกไป ภรรยาจึงเตือนผมให้ผมรีบ เข้าวัดเถอะ เพราะว่ามีเหตุการณ์ที่ผิดปกติเกิดขึ้นครบ ๓ ครั้งแล้ว เกรงว่า เดินทางต่อไปต้องเกิดอุบัติเหตุแน่นอน ผมในตอนนั้นก็คิดจะไม่กลับบ้าน จะ เดินทางต่อ จะไปหาหลวงพ่อกับวัดหนึ่งในจังหวัดเดียวกัน เพื่อไหว้พระและ ทำบุญ และรอเวลาให้จิตใจปลอดโปร่ง แล้วค่อยเดินทางกลับบ้าน จึงบอกภรรยา ว่า “คงไม่เป็นอะไร เราจะเดินทางไปทำบุญ เขาคงไม่เอาชีวิตเราหรอก” และผม ก็เดินทางไปถึงวัด ไปพักผ่อนจิตใจที่วัด จนกระทั่งเย็น รู้สึกว่าจิตใจปลอดโปร่ง แล้ว จึงเข้าไปลาหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกว่า “ไม่เป็นอะไรแล้ว เดินทาง ปลอดภัย อารานาหลวงปู่แหวนให้ไปส่งด้วยนะ และอาตมาจะไปส่งด้วย” ผม ขับรถกลับบ้านพร้อมภรรยา เราทั้งสองคนแปลกใจมาก เพราะไม่ได้เล่าเรื่องนี้ ให้ใครฟังเลย ส่วนภรรยาผมก็สวมสร้อยคอพร้อมล็อกเกตหลวงปู่แหวนจริง แต่ อยู่ในเสื้อ ไม่มีใครเห็น เราจึงมั่นใจว่าเรารอดตายแน่ จึงขับรถกลับบ้านอย่าง สบายใจ

๓. เข้าวันหนึ่งขณะขับรถไปทำงาน ก็เกิดอุบัติเหตุรถชนกัน ๓ คัน รถผมอยู่กลาง ถูกอัดก๊อบบี้ รถคันหลังขับมาด้วยความเร็วพุ่งชนท้ายรถผมโดยไม่เบรก ความ แรงทำให้ท้ายรถผมยุบเข้าไปถึงถังน้ำมัน ตัวผมคาดเข็มขัดนิรภัย จึงไม่กระแทก กับพวงมาลัย คอผมเกิดแรงเหวี่ยงแต่ก็ไม่หัก ต้องนอนพักรักษาตัวอยู่เกือบ เดือน ก่อนเกิดเหตุมีความทุกข์ใจตลอดเวลา อับโชคและทำอะไรไม่ขึ้นเลย
๔. ค่ะวันหนึ่ง ขณะที่ผมนอนคว่ำหน้าอ่านหนังสือธรรมะอยู่บนเตียง ส่วนภรรยาผม ก็นอนอ่านหนังสืออยู่ถัดจากผมไป ขณะนั้นภรรยาผมมองไปทางหน้าต่าง แล้วตกตะลึง สักพักหนึ่งก็บอกผมว่า เห็นคนตัวดำ รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตา หน้ากลัว หน่องโง่งกระเบนสีแดง ลอยก้าวข้ามหน้าต่างเข้ามา แล้วก็หยุดนิ่ง หันหน้ากลับไปทางเดิม เหมือนกับว่ามีอีกคนหนึ่งมาด้วยกันแต่อยู่ข้าง นอก แล้วพูดคุยกันสักพัก เขาก็ลอยถอยกลับไป ผมบอกภรรยาไปว่า “เรา

กำลังอ่านหนังสือธรรมะ เขารู้ว่าเรากำลังสร้างบุญ คงให้โอกาสเราอยู่ต่อไปอีก”

๕. พระสงฆ์รูปหนึ่งมีความเวทนาสงสารผมและครอบครัว ที่อยู่ในสภาพตกอับยากจน ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทั้ง ๆ ที่ผมและครอบครัวเป็นคนใญ่บุญ ทำทานและไฝ่ธรรม ทานแนะนำให้ผมหาหมอดู เพื่อตรวจดวงชะตา เผื่อจะมีช่องทางแก้ไขให้ดวงชะตาดีขึ้น ผมและภรรยาเดินทางไปหาหมอดูในวันนั้นเลย และหมอดูได้ตรวจดวงเดือนปีเกิดของผมแล้ว ก็ทำการผูกดวง ผมเห็นหมอดูทำการคำนวณแล้วคำนวณอีก สักพักใหญ่ ๆ หมอดูจึงพูดกับผมอย่างไม่ค่อยมั่นใจว่า “คุณมานั่งอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร” ผมก็ตอบด้วยความเชื่อว่า “ผมขับรถมาจากกรุงเทพฯ พอมาถึงที่นี่ผมก็เดินเข้ามา แล้วคุณก็เชิญให้ผมนั่ง” หมอดูจึงพูดว่า “ไม่ใช่ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” แล้วหมอดูก็อธิบายให้ผมฟังว่า เจ้าของดวงชะตาตกภพมรณะต้องตายไปแล้ว ลัคนานี้กินเวลาเจ็ดวันนี้เป็นวันสุดท้ายพอดี ให้ประคองจนข้ามพ้นคืนนี้ไป แล้วพรุ่งนี้ก็เริ่มต้นสู่วิถีใหม่ แต่การเปลี่ยนแปลงจะค่อย ๆ เปลี่ยน ให้ระมัดระวัง อย่าประมาท ผมนั้นไม่ได้คิดคำนึงถึงคำพูดของหมอดูสักเท่าใด ไม่ใช่ที่ผมไม่กลัวตาย เพียงแต่ผมคิดว่าหลายปีมานี้ ตั้งแต่ชะตาผมตกอับแล้ว ผมก็ได้แต่อาศัยวัดเป็นที่พึ่ง เข้าวัดนั้นออกวัดนี้อยู่ตลอดเวลา มีเวลาก็สวดมนต์ภาวนา นั่งสมาธิ จึงมีความเชื่อมั่นว่า หากจะต้องตายแล้ว คงไปสู่ที่ดีบ้างไม่มากนักน้อย ที่กลัวมากกว่าความตายก็คือกลัวจะไม่มีเงิน และครอบครัวจะลำบาก
๖. คืนหนึ่งขณะที่กำลังนั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน จิตก็คิดถึงเหตุการณ์หนึ่ง เมื่อตอนอายุ ๖-๗ ขวบ เคยใช้ไม้แหลมยาวประมาณ ๑ เมตร ทิ่มท้องจึงแหลนแล้วโยนออกไปทางสวนหลังบ้าน จำได้ติดตาว่า ปลายไม้แหลมพุ่งชี้ฟ้า ที่ปลายไม้มีตัวจิ้งเหลนเสียบทะลุอยู่ และดั้นร่นกระเสือกกระสน คงทรมาณหลายวันกว่าจะแห้งตาย เมื่อออกจากสมาธิ ผมสวดมนต์ขอโหสิกรรม แผ่เมตตา หลายเดือนต่อมาประมาณต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ผมมีโอกาสได้รับใช้พระสงฆ์รูปหนึ่ง ผมเรียนปรึกษาท่านว่า “พรุ่งนี้ผมต้องเดินทางไปเชียงใหม่ตามลำพังเพื่อติดต่องาน แต่ที่ผ่านมา เจ้าถิ่นมักจะใช้อิทธิพลของงานไป ผมจะอย่างไร” ขณะนั้นผมกำลังเดินทางไปส่งท่านกลับวัด ขณะที่อยู่ในรถท่านไม่พูดอะไรเลย พอถึงวัดแล้วท่านได้ใช้แขนซ้ายโน้มคอผมลงต่ำ ใช้มือขวากำหมัดต่อยท้องผมเบา ๆ ๓ ที

พร้อมทั้งท่องคาถาไปด้วย เสร็จแล้วท่านพูดกับผมว่า “ไม่มีอะไรแล้วโยม” ผมเดินทางกลับบ้านไม่ได้คิดอะไร แต่ปรากฏว่าตกลางคิ่นผมเกิดปวดท้องอย่างหนัก ปวดจนตัวอเป็นกุ่ม ภรรยาผมพาไปรักษาที่โรงพยาบาล เข้าออก ๒ โรงพยาบาลทั้งยากิน ยาฉีดก็ไม่หาย นอนทรามาจนกระทั่งสายวันรุ่งขึ้น ผมปวดมากจนไม่ได้สติ ภรรยาผมโทรศัพท์บอกอาการของผมให้คุณหมดที่นั่นถือกันทราบ คุณหมอจึงแนะนำภรรยาผมให้รีบนำส่งโรงพยาบาลวชิระโดยด่วน ท่านจะรอ ไปถึงโรงพยาบาลตอนเที่ยง ผมนอนให้หมอตตรวจอาการด้วยความเจ็บปวด ทรามาจนไม่รู้สีกตัว ผมฟื้นตอน ๕ โมงเย็น ภรรยาผมยืนอยู่ข้างเตียง บอกว่าคุณหมอผ่าตัดให้แล้ว เป็นโรคกระเพาะทะลุ วันรุ่งขึ้นคุณหมอมาดตรวจเย็บอาการของผม แล้วบอกว่ากระเพาะอาหารจะทะลุ มันต้องมีอาการของโรคกระเพาะอยู่นานทำไมไม่รักษา ผมตอบคุณหมอว่าผมร่างกายแข็งแรงดี ไม่มีอาการของโรคกระเพาะอาหารเลย ผมไม่แปลกใจว่าอาการเจ็บปวดของโรคกระเพาะทำไมไม่แสดงออก ทำไมถูกปิดบัง ไม่มีอาการเจ็บปวด เหมือนคนปกติทุกอย่าง เพราะกรรมมันแรง เขาไม่เอโหสิกรรมให้ ถ้าผมไม่ได้หลวงพ่อดีที่ต้อยท้องให้กรรมที่บังความเจ็บปวดได้เปิดตัว เปิดอาการแล้ว ผมคงจะขับรถไป เชียงราย แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าผมเกิดปวดท้องระหว่างทางเป็นเขาเป็นเหว ทั้งนั้น ผมคงมีโอกาสรอดออกมาอย่างแน่นอน

หลังจากออกจากโรงพยาบาลได้เพียงเดือนเดียวผมก็ต้องมีกรรมพัวพันกับเพื่อนคนหนึ่ง ที่รู้จักกันตั้งแต่สมัย

ยังเป็นเด็กนักเรียน และธุรกิจก่อสร้างของผมก็ถูกเพื่อนโกงจนหมดตัว และเป็นหนี้ธนาคารเกือบ ๒ ล้านบาท เปลี่ยนสภาพกลายเป็นตกรอกทั้งเป็น

ความกังวลเรื่องหนี้สิน และความโกรธเพื่อนทำให้ผมท้อแท้ หมดกำลังใจ เชื่องซึม และคิดมาก เป็นห่วงอนาคตของครอบครัว มองลูทางแล้วไม่มีทางจะกู้สถานการณ์ที่เลวร้ายให้ดีขึ้นได้เลย ทุกข์ใจเหลือเกินเหมือนตกรอกทั้งเป็น นานวันเข้าความวิตกกังวลก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัวเหมือนหนี้สิน เพราะดอกเบียทบต้น เงินติดตัวเหลือน้อยเต็มที ถ้าเงินหมดแล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับครอบครัว ไม่มีเงินให้ลูกไปโรงเรียน ไม่มีเงินสำหรับอาหารการกิน และค่าใช้จ่ายในบ้าน และที่สำคัญ ถ้าธนาคารยึดบ้านไป ครอบครัวจะไปอยู่ที่ไหน

บุคคลที่มีกรรมพัวพันกับผม มีความทุกข์ใจไม่น้อยไปกว่าผมเลย คือ คุณแม่ ซึ่งมีอายุเกือบแปดสิบ พอทราบข่าวก็คิดมากและวิตกกังวลแทนผมและครอบครัว ความทุกข์ใจของท่านมากขึ้น จนเป็นโรคหัวใจกินไม่ได้นอนไม่หลับ จนป่วยเข้าโรงพยาบาล ผมเสียใจ

เหลือเกินที่ผมเป็นลูกที่ไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน จนคุณแม่ต้องคอยเป็นห่วง และสงเคราะห์เงินทองให้ผม และครอบครัวอยู่บ่อย ๆ และผมยังเป็นต้นเหตุให้คุณแม่ผมต้องป่วยจนเข้าโรงพยาบาล ส่วนภรรยาผมสวดมนต์ไหว้พระตั้งน้ำตา ทุกข์ใจยากเกินกว่าจะบรรยาย ลูก ๆ สีหน้าเศร้าหมองและเซื่องซึม ลูกสาวคนโตกำลังเรียนอยู่มัธยมปลาย เตรียมตัวสอบเอนทรานซ์ ลูกชายคนรองกำลังสอบเข้าเรียนก่อสร้าง เพื่อจะได้มีอาชีพอย่างผม ส่วนลูกสาวคนเล็กอายุเพียง ๒ ขวบ ยังไม่รับรู้อะไร ผมไม่สามารถหยั่งความรู้สึกของลูก ๆ ได้ว่ามีความทุกข์ใจขนาดไหน โดยปกติแล้ว เมื่อลูกมีปัญหาทางด้านการศึกษาผมมักจะปรึกษากับผมเสมอ แต่หลังจากที่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นในครอบครัว ลูก ๆ ไม่ปรึกษาผมเลย เหลือแต่เพียงสีหน้าที่เศร้าหมองและเซื่องซึมเท่านั้น ที่ผมพอจะประเมินได้ว่า ลูก ๆ ก็ทุกข์ใจไม่น้อยไปกว่าพ่อแม่

ความทุกข์ใจของผมนานวันเข้ากลายเป็นความอาฆาตแค้น เมื่อเปรียบเทียบความเป็นอยู่ระหว่าง ๒ ครอบครัว ครอบครัวของเขามีร้านค้าวัสดุก่อสร้าง มีหอพักให้นักศึกษาเช่า มีมอเตอร์ไซด์ราคาเป็นล้านอยู่กับเมียอยู่ในกรุงเทพฯ ในขณะที่ครอบครัวผมลำบากแสนเข็ญ ไม่มีที่ที่จะอยู่ไม่มีข้าวจะให้ลูกกิน ผมไม่สามารถรับงานเพราะความทุกข์ใจ และไม่มีเงินทุน

ผมและภรรยาปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรสำหรับชีวิตครอบครัว ภรรยาผมบอกว่าถ้าเขาไม่คืนเงินเรา เราก็คงลำบาก ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้วว่า ถ้าหมดหนทางจริง ๆ ก็จะทำตัวพร้อมลูก จะเอาลูกไปด้วย เพราะสงสารกลัวลูกจะไม่มีกิน แต่อีกใจหนึ่งภรรยาผมบอกว่า คนต่างจังหวัดไม่มีความรู้ก็ยังสามารถทำมาหากินในกรุงเทพฯ เลี้ยงครอบครัวได้ ไม่อดตาย ลองค่อย ๆ คิดว่าจะทำมาหากินอาชีพอะไร สำหรับผมทุกข์ใจจนสับสน สงสารแต่ครอบครัว ยิ่งสงสารยิ่งแค้น ผู้หลักผู้ใหญ่ที่นับถือ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ในหลายสังคม เสนอมือปืนมาให้ผมโดยไม่คิดค่าจ้าง เพราะเห็นผมเป็นคนซื่อ จนถูกหลอกต้มจากเพื่อน ผมลำบากใจเหลือเกินที่จะต้องเลือกระหว่างการทำลายล้างชีวิตเขาโดยมีความอาฆาตแค้นของผม และความทุกข์ยากของครอบครัวเป็นแรงหนุน กับการทำใจยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นการชดใช้หนี้กรรม โดยอโหสิกรรมให้แก่เขา ถ้าเลือกอย่างแรกทุกอย่างพร้อม ถ้าเลือกอย่างหลังครอบครัวจะอยู่อย่างไร จนทนทุกข์ได้นานแค่ไหน จะไปเช่าบ้านอยู่ยังไม่มีเงินเลย

คืนหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนหลังจากสวดมนต์และนั่งสมาธิแล้ว ผมก็เข้านอน และฝันไปว่าผมได้ไปกราบหลวงพ่อเทียบ (พระครูพิพิธวิหารการ) วัดกษัตราธิราช จังหวัดอยุธยา ซึ่งผมเคยเป็นลูกศิษย์เพื่อขอให้หลวงพ่อช่วยสอนเรื่องการนั่งสมาธิ หลวงพ่อเทียบในรูปกายโปร่งใส ได้ชี้ไปทางทิศเหนือ แล้วบอกว่า “โน่นไปเรียนกับแม่ชีโน่น” ผมมองตามเห็นแม่ชียืน

หันหลังให้ผม หันหน้าไปทางทิศเหนือ บุญเก่ายังพอมืออยู่บ้าง ผมได้มีโอกาสอ่านหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ ของวัดอัมพวัน ยิ่งอ่านมากยิ่งขึ้นทำให้ผมเชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรมมากขึ้น ผมจึงเปลี่ยนแนวปฏิบัติจากสมถกรรมฐาน มาเป็นแนวทางการปฏิบัติและการสร้างบุญกุศลตามแนวทางของหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน และผมมั่นใจว่าคงใช้วัดนี้แน่ที่หลวงพ่อกุศลเยี่ยม มีนิมิตบอก และวัดอัมพวันก็อยู่ทางทิศเหนือของวัดกษัตราธิราช ผมเสาะแสวงหาจนพบวัดอัมพวัน (พบวัดอัมพวันก่อนที่จะถูกโกง) ผมเข้าออกวัดอัมพวันบ่อยครั้งมาก แต่ผมไม่มีโอกาสได้ขงดีจากวัดอัมพวันเลย เหมือนคนหลงทาง ผมไปแต่ละครั้งก็ได้แต่ไปไหว้พระเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วขากลับก็แวะซื้อหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติหลาย ๆ ชุดตามแต่กำลังทรัพย์ ผมทำอย่างนี้เป็นปี ๆ จนต้องไปใช้กรรม ถูกโกงจนหมดตัว ตกนรกทั้งเป็นทั้งครอบครัวเป็นเวลา ๑ ปีเต็ม ๆ แล้ววันหนึ่งผมก็ได้ขงดีจากวัดอัมพวัน วันนั้นคือวันที่ผมถึงที่สุดแล้วของความทุกข์ใจ จะต้องตัดสินใจแล้วว่าจะทำลายล้างชีวิตคนโกงหรือจะดำเนินชีวิตครอบครัวอย่างไรต่อไป ผมตัดสินใจเขียนจดหมายไปถึงหลวงพ่ोजรัญ ทั้ง ๆ ที่ผมไม่เคยรู้จักหลวงพ่อก่อนเลย นอกจากรู้จักหนังสือธรรมะ เข้าออกวัดอัมพวันเป็นปี ๆ ก็ไม่เคยนั่งฟังเทศน์จากหลวงพ่อก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่ผมอยู่หน้ากุฏิที่หลวงพ่อกำลังเทศน์โปรดญาติโยม

หลังจากนั้นประมาณสองอาทิตย์ต่อมา ผมได้รับจดหมายตอบจากหลวงพ่อกุศลเยี่ยมใจความในจดหมายตอบจากหลวงพ่อกุศลเยี่ยมแล้วทวนอีกประมาณ ๒๐ เทียบ แต่ละประโยค แต่ละบรรทัดมีความหมาย ผมพยายามทำความเข้าใจ เพื่อจะได้ปฏิบัติตามได้ถูกต้อง แล้วผมก็พบว่ามันไม่ง่ายเลยที่จะปฏิบัติตามที่หลวงพ่อกุศลเยี่ยม ให้สวดมนต์และอธิษฐานแล้วแผ่เมตตาให้เพื่อนที่โกงมีความสุขความเจริญ จิตใจจะขัดแย้งอยู่ตลอดเวลาว่า “ทุกวันนี้มันก็มีความสุขความเจริญอยู่แล้ว มีบ้านอยู่ มีกิจการค้าวัสดุก่อสร้าง มีหอพักให้นักศึกษาเช่า มีเมีย น้อยอยู่อย่างสุขสบาย ครอบครัวผมเสียอีกที่ไม่มีอันจะกิน มีทุกข์ใจกันทุกคน แล้วหลวงพ่อกุศลเยี่ยมแนะนำให้ผมสวดมนต์แผ่เมตตาให้เขามีความสุขความเจริญมากกว่านี้อีกหรือ” ผมรู้ว่าภรรยาผมสวดมนต์ไปร้องไห้ไป ส่วนผมน้ำตาซึม ไม่ง่ายเลย ทรมานมากที่จะต้องสวดมนต์แผ่เมตตาให้กับเพื่อนที่โกง ให้เลิกทำลายล้างชีวิตมันจะง่ายกว่า แต่เพราะความศรัทธาและความเชื่อมั่นในหลวงพ่อกุศลเยี่ยม และจากหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ผมและครอบครัวจึงต้องอดทน

บุญเก่าผมยังพอมืออยู่บ้างที่ภรรยาและลูก ๆ ชอบอ่านหนังสือธรรมะ แทนที่จะด่าว่าผมที่สร้างปัญหาขึ้นมา กลับชวนผมเข้าวัดไหว้พระทำบุญ ให้กำลังใจผม

หลังจากสวดมนต์และแผ่เมตตาให้เพื่อนได้ไม่นาน ผมก็มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นครั้งแรกในชีวิต ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ทั้งจากมนุษย์และดวงวิญญาณ

วันแรกผมไปถึงวัดอัมพวันประมาณสี่ทุ่ม ทั้งวัดเงียบหมดผมได้รับการต้อนรับจากลูกศิษย์หลวงพ่อบุญ ได้กรุณาชี้แจงถึงข้อปฏิบัติต่าง ๆ ว่า จะต้องลงทะเบียนรับศีลก่อนจึงเข้าปฏิบัติได้ ผมจึงจะขอลาเขาเพื่อกลับเข้ากรุงเทพฯ ก่อนกะว่าจะมาใหม่ในตอนเช้าวันพรุ่งนี้ แต่กัลยาณมิตรท่านนี้กลับเป็นห่วงเกรงว่าการเดินทางไกลในเวลาค่ำคืนจะเป็นอันตราย จึงชักชวนให้ผมนอนค้างที่วัด โดยจัดให้ผมเข้าพักที่กุฏิ ๒ ชั้น

ผมตื่นขึ้นมาตอนประมาณตี ๓ ผมอาบน้ำชำระร่างกายแล้วก็นั่งสวดมนต์แผ่เมตตา นั่งปฏิบัติจนประมาณตี ๕ ก็ยังไม่สว่าง และไม่รู้จะไปไหน ผมเลยลงนอนกำหนดไปเรื่อย ๆ แล้วก็เกิดสภาวะคล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่น เหมือนฝันไปว่าพบคน ๒ คน คนหนึ่งเป็นเพื่อนรู้จักกัน แต่จำไม่ได้ว่าสมัยไหน บวชเป็นพระมาทักทายผมและกำพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ขนาดเมล็ดข้าวเปลือก สีดำ ลักษณะคล้ายหลวงพ่อบุญองค์ดำที่วัดอัมพวัน ท่านควักออกมาจากย่ามแล้วยื่นให้ผม และบอกว่า “หลวงพ่อบุญให้เอามาให้” ในขณะที่เดียวกันมีผู้ชายอีกคนหนึ่งรูปร่างเล็ก สั้นท้วม อรุณประมาณ ๕๕-๖๐ ปี แต่งตัวแบบชาวบ้าน หยิบพระจากในย่ามของเขาออกมาให้ผมอีก ๒ องค์ องค์หนึ่งขนาดเท่ากับพระ ๒ องค์แรก ลักษณะเหมือนพระพุทธรูปทรงเครื่องในทำยี่น ผมรู้สึกดีใจที่ได้พระเครื่องทีเดียว ๓ องค์ และมีขนาดน่ารักมาก ผมจำได้ว่าในความฝันนั้นผมถามผู้ชายคนนั้นไปว่า “พี่ทำงานอะไร และอยู่ที่ไหนครับ” เขาตอบว่าทำงานอยู่กองปราบปราม แล้วผมก็ตื่นเก็บสัมภาระออกจากห้องพัก เพื่อรองลงทะเบียนตอนบ่าย รู้สึกมีกำลังใจ ตื่นกายตื่นใจ เปิดปิติสุขใจทั้งวัน

เย็นวันนั้นผมได้รับศีลและเริ่มปฏิบัติ จึงได้รู้ว่านี่แหละของดีวัดอัมพวัน ที่เราไปมาหาสู่อยู่หลายปี แต่ไม่เคยถึงวัดอัมพวันเลย ทำให้ผมต้องไปใช้วิบากกรรมตกนรกทั้งเป็น เป็นเวลา ๑ ปีเต็ม กว่าที่จะถึงวัดอัมพวันก็เกือบจะสายเสียแล้ว ผมคิดพิจารณาคนที่มาวัดอัมพวันเป็นครั้งแรก ๆ และสามารถเข้าปฏิบัติธรรมได้เลย ผิดกับผมที่เสียเวลาอยู่เป็นปี

ผมตั้งใจปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และแผ่เมตตาให้กับภรรยาและลูก ๆ ให้มีบุญและได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันบ้าง เพราะภรรยาและลูก ๆ ชอบอ่านหนังสือธรรม แต่ไม่ชอบปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติครบกำหนดแล้ว ผมก็เดินทางกลับบ้าน และเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่วัดให้คนในครอบครัวฟัง หลังจากนั้น ๑ อาทิตย์ ภรรยาผมก็ขอมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และตามติดมาด้วยลูกสาวคนโตและลูกชายคนรองในโอกาสต่อมา และครอบครัวผมก็มีโอกาสปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีกตามแต่โอกาสจะอำนวยและพอจะปลงตกได้ในเรื่องชะตากรรม

ไม่กี่เดือนถัดมา หลังจากที่ต้องฝืนใจปฏิบัติตามที่หลวงพ่อดีแนะ ความเปลี่ยนแปลงก็เริ่มเกิดขึ้น ลูกสาวผมสอบเอนทรานซ์ได้ และลูกชายก็สอบเข้าโรงเรียนก่อสร้างได้ ผมและภรรยาทั้งดีใจและเสียใจ ที่เสียใจเพราะผมไม่มีงานทำ ไม่มีเงินทุน ไม่มีปัญญาที่จะส่งลูกเรียนต่อ นึกน้อยใจในชะตาชีวิต ก่อนหน้าที่เพื่อนคนนี้จะโกงผม เขาเคยโทรศัพท์ทางไกลมาหาผม ขอให้ผมช่วยหาเงินจำนวนหลายหมื่นบาทให้ เพราะว่าลูกสาวของเขาจะต้องย้ายโรงเรียนใหม่ ผมก็โอนเงินเข้าธนาคารให้เขา และด้วยความเป็นห่วงผมยังถามเขาว่า พอไหม ถ้าไม่พอจะโอนเงินเพิ่มให้อีก ผมนึกแล้วก็ต้องนึกสมเพชตัวเองจริง ๆ

ถึงอย่างไรก็ตาม ผมก็ยังเชื่อมั่นและศรัทธาต่อหลวงพ่อดีเป็นอย่างมาก ชีวิตครอบครัวผมน่าจะดีขึ้นเพราะหลวงพ่อดีเมตตาตอบในจดหมาย และบอกว่าจะแผ่เมตตาช่วยครอบครัวผม

ถัดมาเพียงเดือนเดียวก็มีญาติสนิทมิตรสหาย เสนอตัวจะหาเงินทุนให้ ในขณะเดียวกันก็มีงานมาเสนอให้ผมทำถึงบ้าน กระแสเมตตาของหลวงพ่อดีแรงจริง ๆ ผมกับภรรยาปรึกษากันว่าจะรับเหมางานเล็ก ๆ ค่อย ๆ ทำไป เก็บเงินใช้ดอกเบี๋ยธนาคารไปก่อน เพราะทั้งต้นทั้งดอกที่ขาดการชำระเป็นปี ก็รวมแล้วกลายเป็น ๒ ล้านกว่าบาท ปรากฏว่าความตั้งใจของผมในเรื่องนี้ต้องเปลี่ยนแปลงไปเพราะกระแสความเมตตาของหลวงพ่อดี ทำให้ตลอด ๑ ปี จากนั้นผมต้องทำงานอย่างหนักมากเพราะงานที่เข้ามา มูลค่ารวมหลายสิบล้านบาท เห็นความคาดคิด ญาติสนิทมิตรสหายก็ใจดีกับครอบครัวผมเหลือเกิน เอาเงินมาให้ทั้งแบบให้ยืม ทั้งแบบให้กู้โดยไม่ต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน

ผมรับงานไว้หลายงาน งานไหนทำเสร็จแล้วมีกำไรผมก็ใช้หนี้ธนาคารส่วนหนึ่ง ถวายวัดอัมพวันส่วนหนึ่งด้วยความสำนึก เพื่อให้หลวงพ่อดีใช้สืบทอดพระพุทธศาสนา และเป็นการใช้หนี้สงฆ์ด้วย เพราะผมและครอบครัวเคยไปกินข้าวฟรี พักฟรี เรียนการสร้างบุญสร้างกุศลฟรีที่วัดอัมพวัน แถมด้วยแต่ละคนยังแบกถุงกรรมที่หนัก (ใจ) เหลือเกินไปทิ้งไว้ที่วัดอัมพวันอีกคนละถุง จนกลับบ้านตัวเบาสบาย เพียงระยะเวลา ๑ ปีหลังจากกระแสเมตตาของหลวงพ่อดีแผ่ให้กับครอบครัวผม ทำให้ผมได้งานทำอย่างไม่หยุด บางครั้งต้องทำงานถึงตี ๒ นอนได้เพียงครึ่งเดียว ตี ๔ ก็ต้องขับรถไปต่างจังหวัด เพื่อรับคนงานเพิ่ม ทำงานไม่มีวันหยุด ไม่มีเสาร์-อาทิตย์ ไม่มีหยุดเทศกาล ทำงานล่วงเวลาตลอด เพราะงานมาก และส่วนมากเป็นงานเร่งด่วน ได้รับความร่วมมือจากเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างดี เพื่อน ๆ ที่เป็นวิศวกรทางภาครัฐ และเอกชนได้มาช่วยผมดำเนินงานจนแล้วเสร็จ ผมเหนื่อยมาก แต่ก็มีความสุข มีความหวัง ในที่สุดหนี้สินผมก็หมด เหลือเครื่องมือเครื่องใช้อีกเกือบล้าน เหลือเงินก้อนหนึ่ง

ให้ภรรยา มีเงินเป็นค่ารักษาพยาบาลให้กับคุณแม่ของผมที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ต้องผ่าตัดและฉายแสง

๒๖ มีนาคม ๒๕๔๐ กระผมและครอบครัวได้เดินทางไปวัดอัมพวันเพื่อถวายปัจจัยให้หลวงพ่อไว้ใช้สืบทอดพระพุทธศาสนาต่อไป โดยให้ภรรยาและลูก ๆ เป็นคนถวายพร้อมฝากจดหมายไปถึงหลวงพ่อด้วย ที่ผมไม่เข้าไปเพราะไม่อยากจะรบกวนท่าน เนื่องจากแต่ละวันจะมีญาติโยมรอเข้าพบท่านจำนวนมาก ผมจึงเดินเลี้ยวไปทำธุระ เสร็จแล้วก็จะทำความสะอาดห้องน้ำ เพื่อเพิ่มพูนปัญญา แล้วเลยไปทานข้าวฟรีที่โรงอาหาร เพราะหลวงพ่อมักกล่าวเสมอว่า “ถ้าอยากรวยให้ไปทานข้าวที่โรงอาหาร เพราะข้าววัดนี้ผ่านการปลุกเสกและแผ่เมตตาแล้ว” อิ่มแล้วจึงไปคอยภรรยาและลูก ๆ อยู่ด้านหน้าวัด สักพักใหญ่ภรรยาตามมาตาม และบอกว่า หลวงพ่อให้ไปพบ ระหว่างเดินทางจากหน้าวัดไปกุฏิ ภรรยาได้เล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อได้เทศน์ต่อหน้าญาติโยมว่า

“โยมกุศลนะ กรรมหนัก ต้องตายตั้งแต่ปีที่แล้ว แล้วถ้าอาตมาไม่แผ่เมตตาไปช่วย คงต้องไปฆ่าคนที่เชียงใหม่ เราโก่งเขา เขาโก่งเรา โก่งกันไป โก่งกันมา ไม่หมดสิ้นเสียที่ต่อไปนี้ให้หมั่นสวดมนต์ แผ่เมตตา ทำบุญให้มาก ๆ และสร้างความดีต่อไป”

สำหรับชาตินี้ผมไม่เคยโก่งเพื่อนคนไหนของผมเลย มีแต่คอยช่วยเหลือเขายามเขาเดือดร้อน แต่สำหรับชาติก่อน ๆ ผมไม่อาจทราบได้ พิจารณาจากคำเทศน์ของหลวงพ่อน่าจะมีส่วนเป็นกรรมพัวพัน ผมยังเคยมีความรู้สึก ว่า ชาติก่อน ๆ นี้ผมอาจจะไปมีส่วนกับการปล้น ฆ่า ทำลาย เพราะชาตินี้ผมรับกรรมหนักมาก บ้านเคยถูกไฟไหม้จนหมด บ้านเคยถูกปล้น เคยถูกหลอกต้มจนหมดตัว ชีวิตเสี่ยงตายก็หลายครั้ง แต่คงเป็นเพราะบุญเก่ายังมีอยู่บ้าง ตลอดจนการสวดมนต์ ปฏิบัติธรรม สร้างบุญใหม่ อาจมีผลให้กรรมเจือจางลง ทำให้ผมยังมีชีวิตรอดอยู่ และได้พบหลวงพ่ोजรรณ พระผู้ให้ชีวิตใหม่แก่ครอบครัวผม

อย่างไรก็ตาม ผมก็ตัดสินใจ ให้กรรมพัวพันระหว่างผมกับเพื่อนคนนั้นจบสิ้นกันในชาตินี้แล้ว โดยผมขอโหสิกรรมและให้โหสิกรรมตลอดจนแผ่เมตตาให้เขามีความสุขความเจริญ ตามที่หลวงพ่อได้ชี้แนะไว้ ไปเรียบร้อยแล้ว และขอให้กรรมนี้สิ้นสุดลงไม่มีผลพัวพันต่อไปภายหน้าอีก